FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 29. OKTOBER 1981 [1]

Høje Domstol.

Denne sag, anlagt af selskabet Alpha Steel Ltd., retter sig mod den kvotaordning for andet kvartal 1981, hvis grundlag dels er Kommissionens beslutning nr. 2794/80/EKSF af 31. oktober 1980 om indførelse af et kvotasystem for stålproduktionen for virksomhederne i jern- og stålindustrien (EFT L 291 af 31. 10. 1980, s. 1) og dels er beslutning nr. 664/81/EKSF.

Ved den individuelle beslutning af 6. april 1981, der blev modtaget af sagsøgeren den 9. april 1981, havde Kommissionen med udgangspunkt i en referenceproduktion på 80 803 t for produkter under gruppe I, dvs. coils og varmtvalsede bånd valset på specialvalseværker, efter anvendelse af en reduktionssats på 35,62 % fastsat kvoter på 52 021 t for andet kvartal. På grundlag af en produktion på 53 497 t var kvoten for råstål blevet fastsat til 34 441 t efter anvendelse af den samme reduktionssats. Som det fremgår af meddelelsen, var kvoterne blevet tilpasset efter artikel 6 i den generelle beslutning nr. 2794/80.

Den 8. maj 1981 indbragte sagsøgeren sagen for Domstolen med påstand om, dels at beslutningen af 6. april 1981 annulleres, dels at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen har dels påstået sig frifundet, dels påstået sagsøgeren tilpligtet at afholde sagens omkostninger i overensstemmelse med frifindelsespåstanden.

I — I lighed med påstanden i sag 14/81, der rettede sig mod kvotafastsættelsen for første kvartal, har sagsøgeren også i denne sag gjort gældende, at beslutning nr. 2794/80 er ugyldig på grund af tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter i form af utilstrækkelig begrundelse og tilsidesættelse af EKSF-traktatens artikel 58, stk. 1 og 2, artikel 74 og artikel 14. Sagsøgeren anfører ligeledes, at den anfægtede individuelle beslutning er uforenelig især med artikel 4, nr. 3 og artikel 14 i den generelle beslutning, hvori den har hjemmel.

Da parternes anbringender vedrørende ovennævnte søgsmålsgrund i det væsentlige er identiske med de i sag 14/81 fremsatte anbringender, kan jeg for så vidt henvise til forslag til afgørelse i denne sag, hvori jeg indgående har taget stilling til dem.

Yderligere bemærkninger er for så vidt kun nødvendige, som sagsøgeren igen har gjort gældende, at den individuelle beslutning er uforenelig med artikel 14 i den generelle beslutning nr. 2794/80. Denne gang havde Kommissionen nemlig ved fastsættelsen af kvoterne for andet kvartal 1981, således som det også fremgår af meddelelsen af 6. april 1981, ikke anvendt artikel 14 i den generelle beslutning. Ved skrivelse af 21. april 1981 anmodede sagsøgeren under henvisning til de særlige forhold i virksomheden om, at kvoterne blev tilpasset i medfør af beslutningens artikel 14. Imidlertid afviste Kommissionen ved skrivelse

1 — Oversat fra tysk.

af 30. juni 1981 — altså efter sagsanlægget — at anvende artikel 14 i forhold til sagsøgeren, da det under hensyn til den ringe udnyttelsesgrad af de for de tidligere kvartaler såvel som for det indeværende kvartal tildelte kvoter var højst tvivlsomt, om sagsøgeren endnu kunne udnytte de samlede til rådighed stående kvoter.

Sagsøgeren gør nu gældende, at Kommissionen, der anvendte artikel 14 på første kvartal, rigtigt antog, at betingelserne for at anvende denne bestemmelse var opfyldt. Derfor skal artikel 14 ligeledes anvendes på andet kvartal 1981 på den måde, at kvoterne med støtte i denne bestemmelse kan forhøjes ud over referenceproduktionen.

Jeg er imidlertid enig med Kommissionen i, at der heller ikke kan gives sagsøgeren medhold i dette anbringende. Sagsøgeren har nedlagt påstand om ophævelse af den med hjemmel i den generelle beslutning nr. 2794/80 udstedte individuelle beslutning af 6. april 1981, som ikke indeholder nogen henvisning til artikel 14, da der ikke var fremsat anmodning herom. Den anmodning om anvendelse af artikel 14, der af sagsøgeren blev indgivet efter kvotafastsættelsen for andet kvartal, blev dog først afvist den 30. juni 1981. Heraf fremgår, at den skete afvisning ikke mere kan betragtes som en del af sagens genstand.

Så meget vil jeg dog afslutningsvis tilføje, at selv om dette, i strid med den her fremsatte opfattelse, imidlertid måtte antages at være tilfældet, kan det, i betragtning af mine bemærkninger i sag 14/81, ikke hævdes, at Kommissionen har skønnet forkert, fordi den efter vurdering af de konkrete omstændigheder har afvist at anvende artikel 14. I denne sammenhæng må det ikke glemmes, at sagsøgeren efter udløbet af de første to måneder af andet kvartal kun havde udnyttet 16 % af de tildelte kvoter for produkterne under gruppe I og 0 % af kvoterne for råstål og således ikke kunne påvise usædvanlige vanskeligheder *fremkaldt* af produktionsbegrænsningerne.

II — Jeg kan herefter kun foreslå, at Kommissionen frifindes, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.